

een mens, een dwarslaesie

In deze rubriek staat steeds iemand met een dwarslaesie of caudalaesie centraal. Dit portret van Sylvan Canrinus (20) uit Bolsward is gemaakt door Willem-Jan van der Ven, initiatiefnemer van World Servants Onbeperkt.

Je zou haast niet geloven dat z'n dwarslaesie nog maar net een jaar oud is. Sylvan Canrinus is een zelfbewuste kerel die z'n zaakjes goed op orde heeft. Een vers contract bij een reclamemaker op zak, auto en rijbewijs geregeld, opleiding afgerond en een druk sociaal leven. Een ongeluk op de crossbaan maakte een eind aan zijn motocrosscarrière, maar Sylvans agenda is gewoon vol. 'Je wilt je toch wel nuttig maken... en dat lukt aardig.'

Fotomontages die laten zien hoe het straks zou kunnen zijn in Bangladesh.

World Servants organiseert al dertig jaar werkvakanties in ontwikkelingslanden, waar Nederlandse jongeren kunnen meebouwen aan de doelen van lokale ontwikkelingsorganisaties. In 2019 reizen zo'n 800 jongeren naar veertien landen in Afrika, Azië en Latijns-Amerika. Het doel is tweeledig: zowel in de ontwikkelingslanden als in Nederland bouwen de projecten aan verandering. World Servants streeft ernaar om alle projecten toegankelijk te maken voor vrijwilligers met een beperking, omdat juist zij een waardevolle bijdrage kunnen leveren aan de emancipatie van gehandicapten in ontwikkelingslanden. In 2019 zijn er twee projecten met het label 'onbeperkt': in Bolivia en in Bangladesh.

kleine dingen te genieten en ik hoop dat Bangladesh me daar weer meer over leert. Ik ben natuurlijk ook benieuwd hoe het daar zal gaan. Je kunt dan voor jezelf gaan bedenken dat er misschien wel hoge stoepen zijn en allerlei andere problemen zien, maar zo zit ik niet in elkaar. Ik zie het wel. Ik hou van aanpakken, maar er zullen best momenten komen dat ik een ander nodig heb. Dat heb ik nu ook al en dat zal daar nog meer zijn. Ik ren natuurlijk niet meer even een steiger op. Maar gelukkig zijn we met een groep, samen het komt vast goed!

Zelf ervaren

Een belangrijk doel van de reis is interculturele interactie en leren van elkaar. De Nederlandse vrijwilligers leren van de associatieleden en andersom. Sylvan: 'Na afgelopen jaar denk ik toch wel vaker 'wat is er nu echt belangrijk?' en als je dan de verhalen uit een land als Bangladesh hoort bedenk ik dat ik het helemaal zo moeilijk nog niet heb. Als we daar zijn kan ik me pas echt verplaatsen in wat de mensen er doormaken en hoe het zou zijn als ik daar zou leven met mijn dwarslaesie. Me daarin verplaatsen, dat is wel een van mijn doelen. Het lijkt me goed om dat te ervaren, ook al zal het confronterend zijn. Ik vind het een mooi idee dat ik dan ook echt iets kan doen voor en met die mensen. Volgens mij ben je dan pas echt rijk, als je iets voor een ander betekent. Die foto van die rolstoel op een bouwplaats staat nog op mijn netvlies gegrift. Straks ben ik diegene...'

Meer informatie: worldservants.nl/onbeperkt. Sylvan sponsoren voor zijn reis kan via geef.ws/sylvan.

Motocrosser wordt vrijwilliger in Bangladesh

'Wat is nou echt belangrijk?'

'Het was 7 oktober, tijdens de landelijke finales in Axel. Net even een ongelukkige landing na een sprong en daar lag ik. Ik wilde opstaan, maar dat lukte niet. Natuurlijk heb je dan nog niet door dat het voor altijd is. In het ziekenhuis hoorde ik het woord 'dwarslaesie' voor het eerst. T6/7 compleet was de diagnose, verlamd vanaf m'n tepels.' Sylvan wordt geopereerd in Gent en is dankbaar als hij naar het UMCG in Groningen kan. 'Je verstaat die Belgen echt niet en het was net een Russische kazerne daar. Oud en vies. En in Nederland kunnen je vrienden bij je langskomen, dat is ook een stuk beter. Na twee en een halve week was er plek in het revalidatiecentrum in Haren. Eindelijk aan de slag, zo voelde het. Revalide-

ren had voor mij ook nog wel zwaarder gemogen, ik verveelde me regelmatig. Zo nu en dan een halfuurtje therapie is echt niks voor mij. Voor je het weet heb je heel Netflix gezien.'

Nieuwe passie?

In het revalidatiecentrum pakte Sylvan het ontwerpen van motorstickers weer op en hij kwam op Facebook iets tegen dat hem niet meer losliet: World Servants Onbeperkt. 'Ik denk niet zo vaak over dingen die ik mis door de dwarslaesie, maar het gevoel van altijd toeleven naar de volgende crosswedstrijd is wel zo iets. De cross was echt iets waar ik plezier in had en dat gevoel mis ik soms. Wat ik komende zomer ga doen wordt misschien ook zo iets om naar uit te kijken...'

Het Facebookbericht dat Sylvan zag ging over een bouwvakantie voor jongeren met een beperking. Een foto van iemand in een rolstoel op een bouwplaats triggerde hem. 'Hoe dan?!' Het bleef in zijn hoofd hangen en uit nieuwsgierigheid stuurde hij een berichtje naar de organisator. 'Die bleek vlakbij te wonen en kwam een keer langs om te vertellen over zijn ideaal. M'n ouders waren eerst wel wat bezorgd, maar alles blijkt echt goed geregeld. Het is gewoon een gave reis, maar ze houden wel rekening met alles wat er nodig is vanwege m'n dwarslaesie. Er is goed sanitair en er gaat zelfs een arts mee. Eigenlijk had ik afgelopen zomer nog mee willen gaan, maar dat was erg kort dag. Ik sta nu ingeschreven voor een reis in de zomer van 2019.'

Bangladesh

Sylvan gaat met een groep van ongeveer dertig jongeren naar Bangladesh om samen met een associatie van mensen met een beperking te bouwen aan een trainingsruimte/verenigingsgebouw.

De associatie komt op voor de rechten en emancipatie van gehandicapten in Bangladesh, met training, microkredieten en praktische support, die de leden elkaar geven. Sylvan: 'We bouwen samen met de leden van de associatie aan het gebouw. Dat wordt natuurlijk teamwork, want het zal niet altijd even handig zijn, in een rolstoel op de bouwplaats. Het lijkt me heel apart, maar ook leuk om samen te werken met mensen daar, die ook een beperking hebben.' Het signaal dat de groep afgeeft met de samenwerking is een doel op zich. Een handicap leidt er in Bangladesh regelmatig toe dat iemand niet meer buiten komt. Het project laat zien dat mensen met een beperking een verschil kunnen maken en volwaardig deel van de maatschappij kunnen zijn.

Avontuur

Sylvan: 'Het is een mooi avontuur om naar uit te kijken, misschien is het wel een soort nieuwe passie. Ik heb het laatste jaar geleerd om meer van de

‘Een bizarre en leerzame ervaring’

In het decembernummer van Dwarslaesie Magazine vertelde Sylvan Canrinus over zijn doel: meebouwen aan een centrum voor mensen met een beperking in Bangladesh. Dat doel is bereikt: hij vertrok met de organisatie World Servants naar het Aziatische land. Op het moment van dit interview was hij er een week.

DOOR WILLEM-JAN VAN DER VEN, WORLD SERVANTS

Sylvan heeft net zijn ontbijt op als we terugblikken op de eerste week in Bangladesh. Een volle week: ‘Het lijkt wel een maand, zoveel hebben we al meegeemaakt.’ Het is lastig om de meest indrukwekkende gebeurtenis te noemen, want ‘eigenlijk is het één grote belevenis, bizar en spannend, maar vooral ook leuk en om nooit te vergeten.’

Erger dan België

‘Na m’n ongeluk lag ik in een Belgisch ziekenhuis. Het was daar oud en vies, maar dat was nog niks vergeleken met het ziekenhuis hier. Als je ziet waar de mensen het mee moeten doen - versleten matrassen en bedden uit de middeleeuwen - dan is België een paradijs. Ik zal niet zo snel meer zeuren over onze ziekenhuizen in Nederland, nadat ik dit gezien heb. Aan de ene kant denk je “kan dit niet beter?”, maar aan de andere kant is het heel knap hoeveel ze kunnen met zo weinig. Deze mensen doen echt hun best.’

Zonder rolstoel

‘Op dag twee leerde ik Polash kennen. Hij is ongeveer even oud als ik en zijn onderlichaam is ook verlamd. Ik kan nog steeds niet goed bevatten dat hij zonder rolstoel kan leven. Hij heeft alleen een soort driewieler voor buiten en binnen loopt hij op armkracht met een metalen kruk. Ik ben bij ‘m thuis geweest en daar is niets aangepast. Hij slaapt met zijn twee broers in één bed en toch is hij gelukkig. Dat is wel bijzonder.’

Sylvan Canrinus (20) heeft een dwarslaesie T6/7 door een ongeluk tijdens het motocrossen. Dat gebeurde in oktober 2017. Onlangs vertrok hij met dertig andere jongeren naar het noorden van Bangladesh om daar samen met een associatie van mensen met een beperking te bouwen aan een trainingsruimte/verenigingsgebouw. De associatie wil de positie van gehandicapten in Bangladesh verbeteren, door training, microkredieten en praktische steun. Meer over de reis van Sylvan staat op www.volg.ws/sylvan. Het artikel over hem in DM van december 2018 vind je op www.dwarslaesie.nl, knoppen ‘De aandoening’, ‘Ervaringsverhalen’.

World Servants organiseert al dertig jaar werkvakanties in ontwikkelingslanden, waarbij Nederlandse jongeren meebouwen aan de doelen van lokale ontwikkelingsorganisaties. In 2019 reizen zo’n 850 jongeren naar veertien landen in Afrika, Azië en Latijns-Amerika. World Servants streeft ernaar om projecten toegankelijk te maken voor vrijwilligers met een beperking, omdat juist zij een waardevolle bijdrage kunnen leveren aan de emancipatie van gehandicapten in ontwikkelingslanden. De organisatie is partner van HandicapNL. Volgend jaar heeft World Servants drie toegankelijke reizen, naar Bangladesh, Bolivia en Myanmar. Meer informatie: worldservants.nl/onbeperkt.

Spannend

‘Ik ben blij dat ik vorig jaar de keus gemaakt heb om dit te gaan doen. Misschien overzag ik toen niet echt waar ik voor koos, want het is best een onderneming, zo’n reis. Gelukkig gaf World Servants me veel support, ook in de voorbereiding. Ze weten wat er nodig is om de reis goed te laten verlopen en ik kon zoveel bagage meenemen als nodig. Deze ervaring geeft me zelfvertrouwen. Hiervoor was ik nog nooit buitenshuis naar de wc geweest bijvoorbeeld. Als ik nu nog eens langer weg wil, dan kan dat.’

Leerzaam

‘Het is mooi om te ervaren dat je ook met een dwarslaesie iets voor een ander kan betekenen. Je merkt dat het mensen veel doet om te zien dat ik de moeite genomen heb om hierheen te komen. Je beeld van jezelf verandert door zo’n reis. Opeens beseft ik hoe goed ik het thuis heb en ik ontdek dat ik me veel beter kan redden dan ik dacht. We zijn met een gezellige groep en zij leren me ook veel, dat ik minder mijn gevoelens moet opkroppen en best wat vaker even om hulp mag vragen bijvoorbeeld. Dat maakt het voor iedereen beter.’

Advies

‘Als je het mij vraagt zou iedereen zoiets moeten doen, beperking of niet. Zou iemand in mijn situatie twijfelen, dan zeg ik: gewoon doen. Als het zou tegenvallen, duurt het maar drie weken. Maar ik weet dat het niet zal tegenvallen, want iets voor een ander betekenen is gewoon mooi. En je bouwt niet alleen aan hun maar ook aan je eigen toekomst. Zeker omdat je het samen met een groep doet, kan iedereen dit. En mensen als Polash helpen, dat geeft een heel goed gevoel. Ga ervoor, zou ik dus zeggen!’

column

Keuken

Oké, ik geef het eerlijk toe. Ik sta niet zo vaak in de keuken. Ik sta sowieso niet, maar zeker niet in de keuken. Dat is niet alleen ouderwetsigheid mijnerzijds, het heeft ook te maken met mijn rechtvaardigheidsgevoel, want als ik érgens niet tegen kan is het wel aanrecht! Of was het nou onrecht...?

In elk geval, aan de keuken ligt het niet, die doet zijn stinkende best (vooral bij spruitjes), is gedeeltelijk onderrijdbaar en dus ook voor een deel te gebruiken door mij. Ik kan alleen niet in de pannen kijken of de piepers en de bloemetjeskool gaar zijn. Trouwens, ook als ik er wél in kon kijken, zou ik geen flauw benul hebben wanneer dat het geval is. Aardappelen, boerenkool, varkenshazen, pannenkoeken, appeltaart: het maakt mij niet uit. Ik kook gewoon altijd alles twintig minuten op een medium pitje, en dan kijken waar het schip strandt.

Zwaar overschat trouwens, dat hele eten. Alles moet tegenwoordig zo nodig lekker zijn, of - nog erger - gezond. Nieuwlichterij! (Zo, da’s een ouderwets woord!) Eten wat de pot schaft, zo snel mogelijk de boel naar binnen schuiven en dan weer over tot de orde van de dag. Zo doe ik dat!

Maar ja, tijdens die twintig minuten koken heb ik wel de pindakaas laten verbranden en de gehaktballen laten overkoken. Dus is het nu een grote bende in mijn aangepaste keuken. En wie mag het weer schoonmaken? Precies, mijn vrouw! Maar die bedankt vriendelijk voor de eer en vlucht de deur uit met de hond, die altijd de vloer schoonmaakt nadat ik gekookt heb. En mijn nageslacht moet opeens zo nodig huiswerk maken (nog zo’n overschatte bezigheid). Zucht... Ik wou da’k die keuken nooit had laten aanpassen, had ik ‘m ook nooit hoeven schoonmaken.

Gelukkig zijn er ook bovenkastjes; die krijg ik niet vies.

BURUGO
[FACEBOOK.COM/BURUGOCOLUMNS](https://facebook.com/burugocolumns)